

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: Udrag fra Antonius i Paris (Danske Klassikere)

Citation: Claussen, Sophus: "Antonius i Paris", i Claussen, Sophus: *Antonius i Paris*, udg. af Jørgen Hunosøe ; Esther Kielberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, [i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab], cop. 1990, s. 133. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-claussen01-shoot-idm140218344045312/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Antonius i Paris

Han rev Avisen ud af Hænderne paa Opvarteren, flængede et Hjørne af den og dryssede lidt hvidt Pulver ud derpaa.

Tandpine er alles Herre. Og jeg, som vidste, med hvilken ophøjet Kulde den faamælte Antonius tidligere havde rystet den flotte Ladislas' Tilnærmelser af sig – for mig blev en lille Gadescene lyslevende: Ladislas holder sin Vogn an ved et Gadehjørne og hilser paa Violinisten, der synes lidende. Ladislas, som altid rutter med Guld og grønne Skove, har naturligvis desforuden en Opskrift paa et ufejlbarligt Tandpulver. Det er hans mindste Kunst. Han fisker den halvtbedøvede Antonius op i sin Vogn. »Kusk, til et Apotek!« Og nu her! Kuren skal gaa for sig for Skandinaviens Øjne.

»Det er en hul Tand,« stammede Antonius.

»Naa altsaa!« og Ladislas vejleder med en Mængde Gestus. »De væder Pegefingeren en Smule ... saadan! De dypper den i det hvide Pulver ... saadan! De sætter den op i Tandhullet (Ladislas satte sin egen Finger op i en af sine egne, hule Tænder). Saadan! De dypper den igen og bestryger ogsaa Tandkødet, men kun paa det daarlige Sted. Om to Minutter – jeg garanterer Dem: om to Minutter – vil De ikke mere ane, hvad Tandpine er.«

»Det et vel ikke Rottekrudt?« spurgte Antonius og saa paa Pulveret.

Myg og lydlig dyppede han Fingren deri og berørte Tandens, blev eftertænkssom siddende nogle Sekunder. Jo. En vidunderlig Helbredelse! Han rejste sig pludselig med opklarede Ansigtstræk, erkendtlige Haandtryk for at tage en hurtig Afsked med sin Velgører.

Den fornemme, men praktiske Ladislas standser ham et Øjeblik – i uskyldig dvælende Stolthed over at have ydet en saa fortræffelig Mand en Tjeneste, der vel var ringe, men hvis Ubetydelighed netop gjorde Hjælpsomheden skønnere.

»Men behold Pulveret,« sagde han og stoppede Kræmmerhuset i Antonius' Lomme. »Og hvis Smerten kommer igen, da læg Mærke til ... saadan!«

Antonius nikkede og sagde Tak.

»Og hør,« henkastede Ladislas efter ham. »Kom og besøg mig, hvis De har Lyst. Hvor det er, kan De faa at vide af hvem som helst. Kom en Aften, saa vil vi snakke sammen. Jeg kender desuden saa mange Mennesker, der maaske kan være Dem til Nytte.«

Antonius' Bryn rynkedes ufrivilligt. Han var tøvende standset